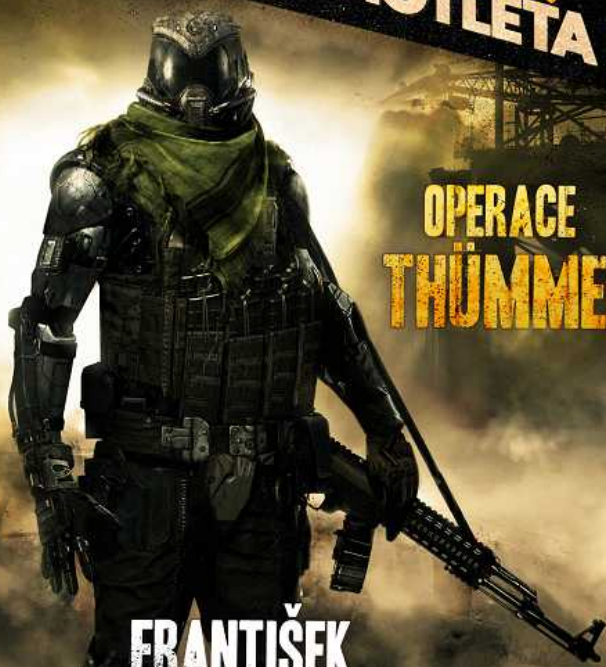

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

OPERACE
THÜMMEL

FRANTIŠEK
KOTLETA

LEGGIE

**OPERACE
THÜMMEL**

František
KOTLETA

LEGIE

**OPERACE
THÜMMEL**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2020

Illustrations & Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-975-1 (print)

ISBN 978-80-7557-926-3 (ePub)

ISBN 978-80-7557-927-0 (mobi)

ISBN 978-80-7557-928-7 (pdf)

Nevzdal jsem se. Po třetí ráně šutrákem, co mi dopadl někam za levou lopatku, jsem chytl jednoho z horníků za nohu a strhl jej na zem. Sletěl opravdu velkolepě. Vytvořil jsem tím slušný chaos. Strčil jsem pod sebe levou nohu a odrazil se. Nešlo to tak snadno jako venku. Na základně pracovala umělá gravitace na plné obrátky – a to hopsání venku mi vrátila i s úroky. Během výskoku na mě dopadli dva chlápci a hned za nimi další dva. Každý nakonec chytil jednu z mých končetin a společně mě přibili k zemi.

Spatřil jsem Filipínce, jak se nade mnou rozkročil.

„Aspoň jedno máš dobrý, nebude z tebe separát. Tvý tělo mrdneme do důlní šachty. Shnije tady, na konci vesmíru,“ prohlásil a roztočil řemdih.

„Na Loydovu čubku máš nějak moc rozbujelý básnický střevo, debile,“ odvětil jsem a zavřel oči. Nejvíc mě štvalo, že Bohdanovi nemůžu dát vědět, kam jsem přemístil chepit a komu jsem ho ukradl.

S operací Thümmel to šlo fakt do prdele.

Kápo

Nešlo o to, že by snad Sar-m-ak neměl lidi rád. Pokud jsem to dobře pochopil, kulšešové příliš nerozuměli kategoriím jako pozitivní či negativní emoce. Oni prostě dělali svou práci. Jediné, o co jim šlo, bylo plnit si co nejlépe své povinnosti, a jak se při tom cítili nebo jaký měli vztah k objektům svých pracovních povinností, to naprosto neřešili. Byli to takoví vesmírní Němci. Taky proto jsme tomu nahnědlému šmejdovi říkali Heydrich. Jeho jméno navíc znělo nějak jako „sááeremáááekka“, takže ho lidi stejně nesměli říkat nahlas, aby ho neurazili špatnou výslovností. Kupodivu do správného znění svého jména dával emocí víc než dost. Spíš šlo ale o jakousi hrdost nebo kulturní nastavení jeho rasy. Jméno se pro ně zdálo být něčím podivně kultovním až posvátným. Na rozdíl od lidského života.

Heydrich procházel řadami po deseti mužích a svým laserovým značkovačem vypálil do každého buď kolečko, nebo zakroucenou smyčku ve stylu houslového klíče v oblasti podbřišku. Většina chlapů tu bolest vydržela.

Jen někteří zasyčeli. Říkali jsme tomu značkování dobytka.

Za jiných okolností by metr dvacet vysoký chlápek s třemi páry horních končetin a ksichtem plným boláků, sloužících jako oči, nos i uši dohromady, který pozoroval klimbající se penisy nováčků, vypadal komicky, kdybych nevěděl, co za práci zrovna vykonává. Kolečko vypálené do břicha znamenalo, že takto ocejchovaný člověk půjde na práci, smyčka daného člověka odsoudila k namletí do konzerv pro vojáky na frontě. Lidé obsahovali mnoho důležitých proteinů, které dokázali kulšešové i enlilové energeticky zpracovat, a továrna ve vedlejším táboře nesměla zastavit svůj provoz.

„Osm tři jedna,“ řekl jsem v okamžiku, kdy se zastavil u nevysokého blondáka, jehož hubené tělo tvořily hlavně šlachy a svaly.

„Uved' důvod,“ pronesl komisním hlasem Heydrich.

„Má tělo dostatečně vyvinuté, zároveň však nezabírající mnoho prostoru. Málo jídla, hodně svalů pro třídící skupinu,“ vysvětlil jsem.

„Může jít těžit,“ odvětil Heydrich.

„Souhlasím,“ řekl jsem a sledoval, jak do blondáka vypálil kolečko.

Měl jsem co dělat, abych si udržel neutrální výraz. Sice jsem blondáka nedostal do třídící

skupiny, ale pořád lepší, než aby z něj vyrobili lidský separát. Navíc jsem se včas zastavil a nedal najevo žádné emoce k objektu. I když malý podsaditý mimozemšťan vypadal, že je mu jakékoliv mé jednání naprosto jedno, předpokládal jsem, že mě neustále sleduje a hodnotí. Jakékoliv podezřelé chování by hned ohlásil výš a ze mě by do druhého dne bylo moravské uzené.

Chlapi s cejchy netušili, co je čeká. O tom, že na Zemi se mnoho jejich bližních proměnilo v separát, věděli, ale nikdo z nich asi nepředpokládal, že je budou táhnout živé přes půl zkrvenýho vesmíru, aby je poslali do výrobní linky. Jenže enlilové takhle neuvažovali.

Lusknul jsem prstem na své dva poskoky a nechal lidi označené kolečkem odvézt do skladu, kde dostanou kombinézy a vybavení, které jim umožní přežít i deset kilometrů pod povrchem planetky. O lidi se smyčkou se postarali kulšešové. Alespoň tohle jsme dělat nemuseli.

„Nákej problém, šéfiku?“ zeptal se Loyd. Byl příliš daleko, aby našemu rozhovoru s Heydrichem rozuměl.

„Jen technické detaily. Popožeň fasování. Za hodinu jede dolů další směna a chci tam mít plný počet horníků. Ti zmrdi tam dole furt

chcípají a neplníme plán. Nechci, aby švestkám došla trpělivost,“ odvětil jsem.

„Jasný, když už mají z někoho naklepat steak, ať to nejsme my,“ mrknul na mě spiklenecky Loyd a začal se svým partákem popohánět nahé nováčky ze Země do fasovacího skladu.

Já, na rozdíl od Sar-m-aka, emoce vůči lidem projevoval a k tomuhle hajzlovi jsem cítil jenom opovržení. Myslím, že pocity byly vzájemné. Šel po mém fleku hlavního kápa od prvního dne, co jsem se na téhle zatracené těžební planetce, které jsme říkali Základna zmaru, objevil. Někdejšího předáka krátce před mým přiletím našli s pobodanými ledvinami. Nemyslím, že ho odrovnal zrovna Loyd, spíš ho nechal napospas horníkům, kteří členy třídící skupiny nenáviděli víc než mimozemšťany, a věřil, že dostane jeho flek. Jenže záhy nato jsem přiletěl já se svým biočípem v mozku, který mi dovoľoval mluvit s každým, kdo měl podobně vylepšenou hlavičku, a k tomu se záznamem aktivního kolaboranta už ze Země. Proti tomu ani snaživý Loyd neměl šanci.

Nechal jsem ho i s jeho pravou rukou zmizet v uličce a přitočil se k blondákovi, který se tvářil maximálně ztraceně a zařadil se na konec fronty.

„Nejsi náhodou z Exeteru?“ zeptal jsem se a opatrně sledoval cvrkot okolo. Kulšešové naštěstí hnali lidský dobytek na porážku a nevěšili si nás.

„Moje babička z toho zatraceného města pocházela,“ pokrčil nejistě rameny.

„Neprodávala tam boty?“ odvětil jsem šeptem.

„Ráda chodila bosa,“ zareagoval blondák a opatrně se usmál.

Chytl jsem ho pevně pod bradou a do nosu mu malíčkem zatlačil biočip. Překvapením se ani nezkoušel bránit.

„Ta svině ti během hodiny zaleze sama do mozku a zavrtá se tam. Budeš rozumět každému mimozemskému zmrdovi na základně, ale nemluv s nimi, jen s lidmi. A dávej si pozor na všechny. Každěj tady je hajzl, jasný?“ zašeptal jsem anglicky.

Blondák jenom pokrčil rameny. Pustil jsem mu bradu a postavil se do pozoru.

„Pohni, ty mrdko. Práce nepočká,“ zařval jsem a symbolicky ho nakopl do zadku.

* * *

Kápo a členové třídící skupiny nemuseli stát ve frontě na jídlo. Šlo o jednu z mála výhod, jež kolaborace s enlily přinášela. I tak jsme

ale neměli vlastní jídelnu, na rozdíl od kulšešů a chanů. Náš stůl stál v zadní části jídelny a separát nám donášeli pomocníci z kuchyně. Jako jediní jsme seděli. Všichni ostatní jedli vstojе. Měli na to přesně pět minut. Pak se museli vrátit buď na ubikaci ke spánku, nebo se svou směnou do těžebních kombinéz a dolů do nitra téhle zpropadené planetky. I když to slovo pro ni bylo příliš vznešené. Šlo jen o kus šutru letící vesmírem po poněkud zmatené trajektorii. Původně to byla skutečná planeta, již roztrhal na hromadu větších kousků meteorit. Pod jejím povrchem se nacházelo několik vzácných prvků, které se tu těžily. Totiž, těžilo je asi pět set lidských otroků, kteří postupně umírali na podvýživu, přepracování a jakýsi druh záření, který vydával chepit, supertěžký prvek, jenž se na planetce nacházel. Na lidský organismus mělo podobný účinek jako stará dobrá radioaktivita. Než však mohl člověk na ozáření chepitem umřít, dostal houslový klíč a jednosměrnou jízdenku do vedlejší základny s výrobní linkou na separát. Kupodivu našim strážníkům ozářeně lidské ve vlastní šťávě nevadilo.

Co se týkalo separátu, který jsme měli na stole my, Heydrich tvrdil, že není vyroben z lidí, ale pochází ze Země z krav, prasat a fazolí.

Všichni jsme mu v rámci zachování duševního zdraví věřili.

„Myslím, že nám to Sar-m-ak dělá schválně, chce s náma vyjebat,“ ozval se vedle mě Loyd. Pocházel odněkud z Hongkongu a šlo o euroasijského míšence. Jeho nejbližší parťáci byli Francouz a Filipínek. Oba to s ním tady táhli určitě přes rok, což znamenalo jediné – že jde o mistry přežití. Průměrná doba životnosti běžného dělníka se pohybovala kolem tří měsíců, člena třídicí skupiny půl roku.

„Co tím myslíš?“ nakrčil jsem obočí. Po čtyřech měsících mého života zde jsme udržovali jakési křehké spojení a předstírané přátelství.

„Počítal jsem to a poslední dvě várky nám dal méně dělníků, než poslal materiálu na separát. Minule asi o dvacet procent, teď skoro o třetinu. Necelou. Kdyby sis nevytáhl toho fešáčka, bylo by to přesně třiatřicet procent,“ mrknul na mě. Při slově fešáček se Filipínek uchechtl. Jmenoval se Ricardo. Ignoroval jsem ho. Narážky na homosexualitu tady byly běžné. Loyd nebyl vůbec hloupý nebo primitivní. Naopak. To mě na něm děsilo. Zatraceně chytřej a mazanej chlap. Ani mě nechtěl urazit, jen vyprovokovat. Chtěl vědět, proč jsem použil kód pro návrh na vlastní rozhodnutí u někoho, kdo nám byl výrazně nadřizen.

„Taky jsem si všimnul, že nám budou chybět chlapi. Blondák vypadal vysportovaně. Vydrží víc. Škoda ho na separát. Tam stačí, když půjde za čtyři měsíce,“ odbyl jsem ho a zavrtal lžičku do sulcu, který jsem už pár minut rozblemcával ve své misce. Nevypadal moc konzistentně. Myslím, že před měsícem měl trochu lepší složení. Zavřel jsem oči a narval do sebe celou lžičku.

„Sar-m-ak nic nedělá jen tak z rozmaru. Je to chladný, logicky uvažující bastard jako všichni kulšešové,“ dodal jsem poté, co se mi podařilo dostat separát hlouběji do těla.

„Možná tak chce jenom vypadat. Jak moje bejvalá. Nejdřív pohoda, klidně si choď do bordelu a na kulečnick, a pak rozvodovej právník, děcka naočkovaný proti fotrovi a soudní zákaz přiblížení k mému vlastnímu baráku. Svině. Už je z ní taky separát,“ ušklíbl se Loyd.

Ani by mě nepřekvapilo, kdyby její *separaci* zařídil osobně. Šlo o muže mnoha talentů. Navzdory tomu, že jsme byli desítky světelných let od Země, i tady fungovaly party na národnostním základě – Hispánci, černoši, Američané, Rusové, Číňani a další skupinky tu držely při sobě a tvořily vlastní komunity. Loyd to dokázal rozbít. Mezi jeho nohsledy se nacházeli ti nejlepší z každé národnosti nebo rasy.

„Ženskou bych si dal. Kurva, rok jsem žádnou ani neviděl,“ povzdechl si Ricardo při zmínce o Loydově bejvalce.

„Běž za Giuseppem. To je stará buzna,“ mrkl na něj Pierre, Loydova levá ruka.

Tentokrát jsem se usmál i já. Nechtěně. Co dělal šéfkuchař s kuchtíky mi bylo u prdele. Mohl jsem se jen modlit, aby mi neplival do jídla, což se klidně mohlo stát, protože separát trochu smrděl jako stařecký chrchel. Stejně jsem zavřel oči, nadechl se pusou a strčil si do ní další lžičku výživné hmoty. Snažil jsem se to polknout rychleji, než si mé chuťové buňky uvědomí, že se jich dotýká něco tak odporného. A podařilo se právě včas, protože v tu chvíli do jídelny vešla Aga i se svou suitou. Mezi dvěma chany, kteří jí kryli záda, cupital Heydrich. Přes skoro dvouapůlmetrové šupináče nešel moc vidět.

„Kápo,“ pronesla Aga a zastavila se uprostřed místnosti. Všichni se jí okamžitě klidili z cesty. Vnitřnosti se mi sevřely strachem, i když jistý podíl na tom měl i separát klouzající mými útroby. Tohle vypadalo na pěkný průšvih. Vstal jsem a prošel kolem sedících členů třídicí skupiny. Jak vyžadoval enlilský zvyk, krouživým gestem ruky jsem Agu pozdravil a pak se uklonil kulšešovi.

* * *

Pád lidské civilizace na dno začal, stejně jako jiné katastrofy v dějinách, naprosto nečekaně. Na ruské Sibíři přistálo několik obrovských mimozemských lodí. Nikdo je neviděl přilétat. Jejich maskování dokázalo naše přístroje dokonale obejít. Všiml si jich až vrtulník nějakého ruského oligarchy, kterému jedna z lodí proletěla kousek před frňákem. Vysílal to přímo na svůj instagramový profil plný náctiletých rozkuřovaček a modelek. Lidé si mysleli, že jde o nějaký zábavný prank. Ale nešlo. Brzy přílet zachytila i ruská média a poslala tuhle zprávu do světa. Mimoszemšťanům to bylo jedno. Žádná prohlášení, žádná agrese, prostě jen zapluli mezi stromy a začali si budovat zázemí. Světové mocnosti na to místo okamžitě namířily své špionážní družice. Všichni jsme se zatajeným dechem sledovali naprosto fascinující podívanou, jak osm roztodivných mimozemských druhů rozšiřuje a buduje obrovskou vojenskou základnu. Vlastně jenom základnu. Že je vojenská, že všechny ty fascinující přístroje a zařízení mají bojovou podstatu, nic z toho jsme netušili. Sledovali jsme hlavně kulšeše, malé podsadité bytosti s obličejí jakoby posetými boláky, s třemi páry horních končetin a jedním

malých dolních, po nichž se neuvěřitelně rychle pohybovali. Zatímco kulšešové přišli skoro všem jako roztomilá, i když trochu znepokojivá zvířátka, chany jsme od začátku považovali za děsivá stvoření. Měřili dva až tři metry a těla posetá pancéřovými šupinami nám připomínala jakýsi mix přerostlých ještěrek a lidí. Stejně jako my měli po jednom páru nohou a rukou, s tělem a hlavou mírně zploštělou jako obyčejná česká zmije. A co všechny fascinovalo nejvíc – žádná z těch prapodivných ras nenosila skafandry. Všichni měli víceméně jednotné oblečení, každý druh trochu jiné, primárně jednoduché jednobarevné kombinézy a pevné obutí, ale nic na obličejích.

Každý z osmi mimozemských druhů budujících základnu dokázal dýchat vzduch planety Země. Že tato schopnost je výsledkem malých biočipů v těle, které dokázaly naši atmosféru po nádechu rozložit na optimální poměr jednotlivých plynů pro každou rasu, jsme samozřejmě netušili. Že je něco dost možná špatně, začínalo všem docházet až v okamžiku, kdy se z celého toho sibiřského hemžení začala ztrácet rasa lehce nazelenalých mimozemšťanů. Šlo o druh zvaný sukrové, jednu z posledních ovládnutých civilizací, která teď pravidelně končila v separátu v jednom ze zařízení, jejichž

účel mělo později lidstvo poznat víc než důkladně.

Po pár dnech naprosté ignorace světa mimo jejich základnu začaly jednotlivé vlády vysílat směrem k sibiřskému mimozemskému cirkusu, jak to nazývala světová bulvární média, zprávy na stovky různých způsobů. Došlo i na lidské delegace s vlajkami, transparenty, obrázkovými panely, světelnými signály, starou dobrou morseovkou i animovaným filmem ukazujícím historii naší civilizace a vítajícím naše přátele z hvězd, který studio Walt Disney promítalo mimozemšťanům do mraků nad hlavou. Ano, tak se jmenoval: *Vítáme naše přátele z hvězd*. Hráli v něm myšák Mickey, Minnie i Medvídek Pú. Mimoszemšťané všechno ignorovali.

O dva týdny později došla Rusům trpělivost. Komu také jinému. Poslali tam po zuby ozbrojené komando s jasným ultimátem: Sakra, začněte už s námi mluvit, vy mimozemský zmrdi!

Nezačali. Komando skončilo v separátu, a když na ně naši východní slovanští bratři poslali párek ultramoderních atomovek, vypařily je přístroje na základně lusknutím dvou z osmačtyřiceti kulšesšských prstů.

A pak to přišlo.

Z nebe se snesly stovky lodí. Naše špiónážní satelity se vypařily během pár minut

a největší vojenské základny zmizely pod bombami ze vzduchu. Začala krátká a intenzivní válka. Jaderné zbraně létaly na Sibiř i proti vesmírným lodím, stíhačky i zastaralá letadla vyzbrojená alespoň kulometry šly proti násobně vyspělejší technice a každý, kdo měl zbraň, zkusil zabít alespoň jednoho z těch parchantů, kteří se v další fázi vydali vstříc pozemnímu boji. V tu chvíli ovšem drtivá většina z nich seděla v prakticky nezničitelných létajících strojích všeho druhu, napěchovaných hromadou munice, která dokázala odpařit celé bloky domů.

Válka o Zemi netrvala ani dva týdny a zahynula při ní asi pětina lidstva. Každý odpor byl okamžitě vymazán i s širokým okolím. Lidé prchli do lesů, do krytů i sutin, a když boje nakonec skončily, začali s námi konečně mimozemšťané mluvit.

* * *

Heydrich se pomalu rozhlédl po stojících lidech, kteří se teď mačkali jeden na druhého, jak se snažili dostat do co největší vzdálenosti od Agy. Všichni chápali, že tohle není standardní situace. Lidská jídelna byla jedním z míst, kam ostatní rasy nikdy nechodily. Navíc drtivá většina lidí neměla mozkový biočip, jenom

ten napojený na plíce, který jim pomáhal přežít ve zdejší atmosféře výrazně bohatší na CO₂, než jsme měli na Zemi. Nerozuměli tudíž jedinému slovu.

„Selhal jsi,“ pronesl Sar-m-ak.

„Na základě čeho tak soudíš?“ zeptal jsem se.

Snažil jsem se tvářit naprosto neutrálně. To totiž kulšešové považovali za správné chování. Kdokoliv je zkoušel obměkčit pokorou, slzami, nářkem či prosbami, jenom se v jejich mnoha očích znevážil a vysloužil si urychlenou jízdenku směr separát.

„Bylo ukradeno kódovací zařízení k bojovým lodím. Někdo z lidské rasy musí být potrestán,“ vysvětlil.

„Osm tři jedna,“ prohlásil jsem.

„Tato námitka je irelevantní. Chanové prohledají ubytování. Pokud bude zařízení nalezeno, budou potrestáni viníci. Třídící jednotka si ale zaslouží potrestání za to, že vůbec ke krádeži došlo. Je třeba vybrat ty, co budou proměněni,“ dodal.

Věděl jsem, co musím udělat. Hlavně žádné emoce, žádné zaváhání. Jsem kápo, sloužím enlilům. Vytáhl jsem svůj omračovač. Šlo o jednoduchý černý váleček, který dokázal člověka na několik sekund dokonale ochromit. Otočil jsem se a spatřil členy třídící skupiny, kteří

se postupně postavili do pozoru za mě. Vybral jsem dva, o kterých jsem toho moc nevěděl – jednoho podsaditého Itala a pak chlápka, co jsem ho párkrát viděl, jak se snažil vlézt Loydovi do zadku. Jeho chyba.

„Nejslabší články skupiny. Pokud někdo z lidí porušil pravidla a třídící skupina si toho nevšimla, byla to jejich vina,“ řekl jsem a oba ochromil krátkými výboji.

Sesuli se na zem v nervovém šoku. Italovi z pusy vyletěl natrávený separát i s kousky žaludečních štáv. Jeden z chanů popošel k ochromeným mužům a zlomil jim vaz. Mezi okolostojícími strážníky to zašumělo. Každý se snažil nedat najevo sebemenší emoce, ale nemohli si pomoci. Oni už věděli, co se po příletu stalo s jejich kolegy bez kolečka, tušili svou budoucnost, až je práce v dole vyčerpá k smrti, ale pořád je smrt v přímém přenosu dokázala překvapit.

Chan oba muže propíchl kostnatým bodlem, které mu jako dráp vyjelo z ruky, a hodil si je na záda. Ani mu nevadilo, že se ještě cukali a stříkala z nich krev. Pak se otočil a beze slova vyrazil dlouhými kroky ven.

Na separační linku se dostanou ještě za tepla.

* * *

„Navyšuji délku směny na sedmnáct pozemských hodin, dobu odpočinku zkracuji na sedm. Až nalezneme ukradené zařízení, bude kromě viníků popraven každý desátý dělník. Přelož jim to,“ pronesl kulšeš.

Zarazil jsem se. Asi na tři sekundy jsem přestal dýchat. A pak jsem to přeložil. Anglicky. Tomu většina dělníků rozuměla. Kdo ne, těm někdo vysvětlí, v jakým jsme hajzlu. Všichni mlčeli. Dívali se do země nebo na sebe. Já pohledem vyhledal Bohdana. Stál namačkaný v houfu se skupinkou černochoů. Měl vytřeštěné oči. Dokud všichni vstřebávali informaci od kulšeše, lehce jsem pohodil hlavou k blondákovvi. Bohdan jen mrknul. Pochopil.

„Loyde, připrav nový plán směn. Všichni mají minutu na to, aby dožrali, a do práce. Enlilové nám dali šanci na převýchovu, nesmíme je zklamat,“ pronesl jsem panovačným hlasem a podíval se na kulšeše. Přisahal bych, že se ten parchant usmál. Hned na to jej Aga doprovodila pryč. Během pár hodin její vojáci rozeberou lidskou ubytovnu do posledního hřebíku.

* * *

První úspěch, který jsme zaznamenali za pomoci německé rozvědky, bylo získání mozkového

biočipu. Bundeswehr dokázal za cenu ztráty skoro celé tankové divize zlikvidovat malou jednotku bojových vozidel ničících Berlín. Ne že by to něco znamenalo, ale dvě z těch zařízení dokázali odtáhnout do přísně střeženého podzemního krytu, kde se jim nejen podařilo částečně porozumět technologii enlilů, ale hlavně získali osm mimozemských těl. Tedy sedm těl a jednoho polomrtvého chana. Než tu plazí zrůdu dodělali, zabil i polomrtvý devět výsadkářů Bundeswehru.

Po rozřezání hlav mimozemšťanů získali čtyři funkční biočipy. A vzhledem k tomu, co se dělo venku, to riskli a prostě si je šňupli bez ohledu na jakékoliv následky.

* * *

Opustil jsem jídelnu, jen co se za chany a kulšešem zavřely první automatické dveře. Celá základna původně pojmulu násobně větší množství dělníků. V některých odlehlejších částech jsem narazil na vyprázdňené ubikace i prázdné sklady. A také na několik škrábanců na stěnách. Poznal jsem v nich písmo sukrů, rasy, která v hierarchii stála jen o stupínek výše než my. Co ale čmáranice znamenají, jsem příliš netušil. Biočip automaticky překládal jen vyslovené, nedal porozumět písmu.

Proplétal jsem se chodbami vedoucími do vyšších pater. Vzhledem k tomu, že tyto části základny se nevyužívaly, měly vypnuté systémy vytápění. Teplota velmi rychle klesla pod nula stupňů Celsia. Přidal jsem do kroku, abych se dostal k jedné z našich skrýší. Šlo o nějakou kancelář, kde se původně ovládaly, a hlavně sledovaly ubytovací kukaně. Ze skříně jsem vytáhl kombinézu druhé třídy. Natáhl jsem ji přes svou základní, a ještě mi trochu plandala. Sukrové mívali o dobrého půl metru víc než lidé a založit se ty jejich ohozy nedaly. Měl jsem k tomu pár šňůrek, kterými jsem kombinézu přitáhl na těch správných místech. Sedl jsem si do kovového křesla a na chvíli zavřel oči. Na několik minut jsem se propadl do hlubokého spánku. Za těch pár měsíců tady jsem ztratil skoro deset kilo a zestárl alespoň o pět let. Nemohl za to chepit. V dolech jsem nikdy nebyl a ven ho vyváželi v zabezpečených schránkách. Od prvního dne tady jsem se ale pořádně nevyspal. Napětí a stres mě začínaly udolávat. Zamrkal jsem, nadechl se kovově chutnajícího vzduchu a vytáhl z jedné schránky plechovou krabičku. V ní ležely čtyři cigarety a benzinový zapalovač ještě ze Země. Zatracená vzácnost. Škrtl jsem zipem a zhluboka si potáhl. Po třetím šluku se ozvalo klepání. Ťuktukťuk, ťuk-ťuktukťuk. Tříkrát rychle,

přestávka, jedno ťuknutí a pak zase tři rychlá. Odpověděl jsem dvěma klepnutími. Ve dveřích se objevil Bohdan, starý Vodička a blondák.

* * *

„Ty kurvo, ty kouříš,“ uchechtl se Bohdan.

„Dej si,“ postrčil jsem k němu krabičku. Natáhl se po cigaretě a brzy už sám pokuřoval.

Všichni tři na sobě měli důlní kombinézy, které je proti chladu chránily lépe než to, co jsme tu našli po sukrech. Posedali si na vysoké kovové stoly. Tyhle schůzky pro nás všechny představovaly jednu z mála chvil, kdy jsme mohli být v klidu a sami sebou. Život na těžební planetě mezi muži, kteří žili neustále ve stínu smrti, byl zatraceně tvrdý. Drsné vtipy za hranou, permanentní pocit ohrožení, nenávisť, strach, kdy kdo koho napadne kvůli kousku lepšího separátu nebo jenom tak ze vzteku. To tady neplatilo. Chvilé, kdy jsme mohli být skutečnými lidmi jako před tím vším.

„Kolik zbývá?“ zeptal se Bohdan.

„Poslední dvě.“

„Do piči.“

„Jo, do piči. Necháme si je, až se odsud dostaneme,“ pronesl jsem unaveně a Bohdan se povzbudivě usmál.

„Bál jsem se, že se prozradíte,“ pokáral jsem nově příchozího. Mluvil patrně anglicky, ale to nebylo podstatné. Díky biočipům jsme si rozuměli a jeho slova mi zněla jako ryzí čeština. Dokonce s mírným budějovickým přízvukem. Výše postavení mimozemšťané měli patrně lepší biočipy, ale ty naše fungovaly poněkud blbuvzdorně a jednoduše – vše jsem slyšel jako češtinu a sám mluvil česky. Dokázal jsem promluvit anglicky či německy nebo rusky, když jsem se snažil, ale bolel mě z toho mozek. Pokud bych cíleně chtěl mluvit nějakým mimozemským jazykem, nešlo by to.

„Omlouvám se, byl jsem nervózní,“ odvětil. Ani jsem se mu nedivil. Během výběru rozhodovaly minuty. Nedostat jej mezi dělníky, už z něj hnětli separát. Jediná šance jak poznat, že dělá pro MI-5, spočívala v sekvenci gest prsty na pravé ruce, kterou občas zopakoval a já si jí všiml. A pak ji potvrdil správnými odpověďmi na otázky.

„Co Brown?“ zeptal jsem se na šéfa britské tajné služby.

„Je mrtvý. Celou centrálu vyhladili. V poslední fázi jsme se rozpadli na malé samostatně operující skupiny. Vůbec netuším, jestli ještě někdo další maká na operaci Thümmel,“ vysvětlil a podíval se po nás.

Pokrčil jsem rameny. Thümmel byla největší zpravodajská operace od konce studené války, co do počtu tajných služeb, které se do ní zapojily. Jejím výsledkem jsme ovšem byli my tři. Tedy teď už čtyři. Z toho starého Vodičku jsme naverbovali až tady. Nikdo jiný se sem nedostal.

„Co Valkýra?“ zeptal se. Šlo o paralelní operaci, jen na druhé straně vesmíru.

„Na to jsem se chtěl zeptat já vás. Víte, kdo...“

„Netuším,“ přerušil mě Anglán. „Jen vím, že existuje,“ pokrčil rameny a rozhlédl se po ostatních, jako by čekal, že mu víc o Valkýře řeknou oni.

Cigáro mi pomohlo se probrat, ale s vyčerpáním organismu jsem toho stejně moc nenadělal. Potáhl jsem až po filtr a pak ho udusil v jednom z šuplíků kovového stolu.

„To zařízení, o kterém mluvil ten...“

„Heydrich,“ dořekl za něj Bohdan.

„Heydrich?“

„Přezdívka,“ mávl jsem rukou.

„Máte ho?“ zeptal se konečně britský agent.

„Máme piču v chladiču. Naprosto netuším, kdo by ho mohl ukrást,“ ušklíbl jsem se a podíval se po Česích. Ani jeden neměl tušení. A zrovna kódovací zařízení bylo to, co jsme tady celou dobu zkoušeli sehnat.

* * *

Mimozemšťané ukončili bojové operace skutečně z minuty na minutu. A hned nato se na všech starých pozemských komunikačních kanálech objevilo jejich prohlášení. Oznámili nám, že jsme byli zabráni armádou vesmírného impéria rasy enlilů a díky našemu houževnatému odporu, jenž probíhal navzdory naší primitivní technologii, jsme si vysloužili právo a čest začlenit se do jejich Společenství. Skutečně tomu tak říkali, respektive tak zněl překlad do češtiny. Všechny nás fascinovalo, jak enlilové dokázali brilantně ovládat jazyky celého světa. Dávalo to ovšem smysl. Společenství vládlo desítkám různorodých ras s rozdílnou historií a kulturou, a aby dokázalo fungovat, museli se domluvit s každým. Tedy pokud ho rovnou nesežrali.

V době jejich prvního poselství k lidstvu nás moc nezůstalo. Většina chlapů a ženských z Bezpečnostní informační služby prostě vzala zbraně a šla si to s mimozemšťany rozdat ve válce. V mé skupině tolik horkých hlav nepracovalo. Přece jenom jsme nebyli operativci, ale analytici. Byli jsme zvyklí sedět na prdeli a sbírat a vyhodnocovat informace, zatímco kolem nás zuřila panika. Navíc v ten den přišla

zpráva z Berlína od kolegů ze spolkové tajné služby a my mohli konečně začít zjišťovat relevantní informace o mimozemšťanech.

O tři dny později jsme s Bohdanem stáli v ruinách Václavského náměstí a slibovali věrnost Společenství. Nebylo nás tam moc, jen pár desítek, hlavně mužů, stejně jako v jiných státech světa. Pár lidí si před námi dokonce uplivlo. Vesměs skončili v separátu.

* * *

Angličan se jmenoval Soren. Vzali jsme ho přes kancelář do jednoho z opuštěných skladů. I jeho zeď někdo počmáral značkami sukrů. Tady jsem ale už věděl, co písmo znamená. Nedalo mi to a nakonec jsem si ho přeložil. Šlo o náboženské verše. Autor vyrytého poselství prosil duchovní červy, aby sežrali duši muži jménem Sar-m-ak.

„Důlní zařízení jsou dost zastaralá a potřebují neustálý servis. Švestky nám tam nechaly dost přístrojů na opravy. S pár jsem si pohrál, včetně chemických syntetizátorů, a dá se na nich vyrobit prakticky cokoliv,“ vysvětloval Vodička s nadšením, které přerušovalo jenom občasné dusivé kašláni. Chepit si na starém inženýrovi vybíral svou daň. Potkali jsme

ho zde už po přeletu a v krajanovi našli hned spřízněnou duši. Dřív makal ve Vítkovických železárnách a dokázal si velmi rychle poradit i s mimozemskou technologií. Z bývalého záchodu navíc vyrobil tajnou schránku, v níž teď leželo několik zbraní – pět revolverů, hromada funkčních nábojů a několik dlouhých štíhlých nožů. Všechno sem Bohdan s Vodičkou během týdnů propašovali z dolu.

„To je všechno? Víc zbraní ani chlapů nemáme?“ vytřeštil oči britský agent.

Pokrčil jsem rameny.

„Je to umění možnýho. Dokázali jsme tu zprovoznit i kamery a detektory pohybu a taky si udělat nějakou představu o základně i těch okolních, odříznutých na jiné části kráteru. Ale k lodi jsme se pořád nedokázali dostat. Navíc teď ta krádež...“ pokrčil jsem našťavaně rameny. Že naše operace připomíná spíš skautskou hru, jsme věděli i bez Sorena. Nemusel mi to připomínat. Měl jsem sto chutí na něj zařvat, že jsem taky čekal víc agentů, že tu už, kurva, měli být španěláci a skopčáci a že jeden blondák z MI-5 nás taky moc nevytrhl, ale byl jsem rád, že máme po měsících čekání alespoň někoho. Vrátil jsem krabici s vybavením zpátky a zaklapl kryt původního záchodu. Pak jsem si sedl na zem a opřel se zády o zeď.

„Horší je, že Loyd měl pravdu. Něco se děje. Klesá počet chlapů v dole a při selekci se dává přednost separátu před pracovní silou,“ prohlásil jsem.

„Chepitu ubývá. Dostat ho ven je stále těžší a těžší. Sar-m-ak není idiot. Umí si to spočítat. Klesá mu těžba, a když nepřidává dělníky, aby vyrovnal výpadky, znamená to jediné...“ nedořekl Bohdan. Všichni jsme věděli, co – konec těžební stanice nebo alespoň našeho křídla a posláním dělníků na separát. Mě si možná nechají, ale ostatní půjdou do konzerv. To jsem věděl jistě.

„A ten chepit, získali jste nějaký?“ zeptal se Soren.

Protočil jsem oči.

„Ten je k nám k ničemu, potřebujeme loď,“ mávl jsem rukou.

„K ničemu ne, je z něho zkurvená vesmírná rakovina,“ zachrchlal starý Vodička a pak se na Sorena zamračil.

„Teče ti krev z ucha, mladej,“ nahnul ruku k blondákovvi.

„Kurva,“ zaklel jsem. Měl pravdu. „Asi ten biočip. Motá se ti hlava?“ zeptal jsem se.

„Trochu,“ pokrčil rameny Soren.

„Nebude to ze separátu? Giuseppe do něj podle mě chčije,“ zamyslel se Bohdan.

„Jenom předákům. Říká tomu omáčka pro lepší lidi,“ ušklíbl se dědek.

Ne že bych to netušil, ale v tu chvíli se mi obrátil žaludek a chtělo se mi zvracet. Přitom jsem pořád zíral na tu krev z Anglánova ucha.

Ještě chvíli jsem ho vyděšeně pozoroval, ale pak jsem dědkovi pomohl vstát, stejně jako Sorenovi. Bohdan vyskočil na nohy sám. Patřil k třídicí skupině jenom jako výpomoc, takže musel dolů pro chepit. Překvapilo mě, jak navzdory tomu má pořád dost sil. Na kluka odněkud z Místku, nebo kdo ví jaké slezské prdele, se držel pořád dobře. I když vlastně možná, že právě díky tomu. Vyrostl v paneláku mezi prochlastanými horníky. Něco vydržet musel. Podobně jako Vodička. I on byl z hornického města, což byl důvod, proč si s Bohdanem padli hned do oka a dřív, než jsme to mohli probrat spolu, ho přibral k naší partě.

„Pozítří půjdeme pro to kódovací zařízení. Nemůžeme už na nic čekat. Vy navíc musíte na šichtu. Jestli se zpozdíte, bude průser,“ rozhodl jsem nakonec. Dědek, Bohdan i Soren se na mě překvapeně podívali. Ne kvůli šichtě, ale urychlení operace. Nebyli jsme připravení, ale to bychom nebyli ani za půl roku.

„Za mě dobrý,“ mávl rukou ve vzduchu dědek a dodal: „Aspoň se stane něco zábavného, než umřu,“ a rozchrchlal se.

Chepit

Do lidského křídla jsme se vrátili každý zvlášť. Šlo o standardní postup. Nechtěli jsme, aby nás spolu kdokoliv viděl. Dorazil jsem do ubikace třídící jednotky asi o hodinu později. Už ten název sám byl dost dementní. Ve skutečnosti jsme byli něco jako předáci, hlídači a kolaborantská smečka v jednom, ale enlilové tomu říkali třídící jednotka. Nejspíš šlo o původní název, kdy takhle skupina patrně třídila dorazivší příslušníky svého druhu na kolečka a smyčky. Tuhle povinnost jsme ale naštěstí neměli.

Loyd spal a většina chlapů ze skupiny byla pryč. Zřejmě asistovali chanům při prohledávání lidských ložnic. Lehl jsem si na docela pohodlnou postel, ale nedokázal jsem usnout. V hlavě se mi honil náš plán, který stál celý na vachrlatých nohách. Jenže nic jiného jsme neměli. Ať už se událo cokoliv, celá slavná operace Thümmel stála a padala se mnou. A proti nám bylo celé impérium švestek.

* * *

Společenství začalo bleskově a efektivně přestavovat celou planetu Zemi. Přeživší lidé byli koncentrováni ve velkých městech, kde rychle vznikaly továrny na využití pozemských surovin. V podstatě jsme pro své nové pány začali okamžitě zpracovávat vše, co dosud lidé vyrobili. Všechn kov, plasty i uhlí nebo ropu, pro cokoliv z toho mělo Společenství své využití, stejně jako pro lidi. Ti nevykonní nebo nespolupracující brzy mizeli v továrnách mimo města. Že je tam melou do konzerv, jsme zjistili velmi záhy. Společenství se s tím netajilo. Mělo vlastně jenom jedno tajemství – enlily.

Poslední porada ještě fungujících evropských tajných služeb proběhla asi měsíc před naším odletem. Setkali jsme se ve Varnsdorfu, na česko-německých hranicích, v jedné rozpadající se vile ještě z časů první republiky. V jejím přízemí měla BIS jednu z konspiračních základen. Na setkání už nedorazili Francouzi, kteří se přestali ozývat ještě před skončením bojů. Jen Němci, my, Britové a Španělé.

„Tři sta osmdesát obyvatelných planet, celkem třiadvacet podrobených ras a podle záznamů samotných enlilů dalších skoro sto ras vyhlazených do posledního exempláře,“ pronesl na úvod Juan Batista.

Jeho čísla vyrazila všem dech. Když jsme se nabourali do mimozemských přístrojů, zařízení a systémů, sosali jsme a analyzovali data prakticky nepřetržitě. Problém spočíval v tom, že jejich jazyk se sice díky získaným biočipům dal snadno rozluštit, ale nijak to nepomohlo při louskání písma. Různé zvukové nahrávky nebo video, to jsme dokázali vnímat v našem jazyce, ale písmo nám činilo obrovské problémy. Rozluštili jsme jen části, a navíc při tom všem museli zdolávat kulturní bariéry. Museli jsme pochopit myšlení naprosto cizí kultury, entity, která s ničím, co jsme dosud znali, neměla nic společného, a nešlo to zrovna snadno. Jak poznamenal Bohdan, bylo to těžší než pochopit ženskou duši.

„Nikdy v dějinách jsme nestáli proti takovému nepříteli,“ řekl nakonec plukovník Batista. Začínal u španělské rozvědky ještě za studené války. Všichni tady – Hans Kutendorf, Helga Lindenová, Francisco Lavaza nebo Sigmund Brown – byli ostřílení veteráni skrytých i zjevných válek, ale totální katastrofa, které jsme čelili, se každému vpila do tváře. Unavené oči, shrbená těla, bledá kůže a vlastně jen léty vštípená rutina usilovat o vítězství nás pořád ještě nutila k činnosti – k vymýšlení plánů, jak se absolutně nevzdat.